

Перо сови мені на стіл упало,  
І стрепенулось дико і зухвало,  
І прошептало виклично: "Лови!  
Бери й пиши — пиши пером сови!"

Я — жайвір по натурі. Не для мене  
Перо совине, хитромудро вчене.  
Ще цілий вік писать мені готове  
Перо ясне, ранкове, жайворове.

Перо орла мені кинджалом впало,  
Так стрепенулось синьо — чорно стало,  
Так сила в ньому клекотала зла:  
"Бери й пиши — шалій пером орла!"

Я — жайвір по натурі. Син калини.  
Не втримаю в руці перо орлине,  
Хоч так мені, буває, закортить  
В орлині крила одягнути мить.

Аж тут перо упало солов'їне,  
В нім — місяць в сонці,  
все воно — промінне,  
Всю душу воно вилюбить до дна —  
Перо — екстаз, перо — самотина.

І здався я. Совине взяв. Орлине.  
І жайворове взяв. І солов'їне.  
І кожне з них вмочаю у Дніпро.  
Яке ж це зараз у руці перо?

Чому ж тулю до серця всі ці пера?  
Чому душа захланна, ненажера,  
Хай в іншій — щедра,

тут же — хай напасть,  
І жодне на виміну не віддасть?!

Чому їх сила завжди на заваді —  
Й вони в душі взаємно перекляті,  
Й коли гримить світів лихий огром,  
Найбільш пишу німим своїм пером?!